

стѣше репей и такъвъ едъръ, че малкитѣ дѣца се криеха подъ листата му. Въ най-голѣмия гжстакъ на репея бѣше глухо и диво, като въ гжста гора; тамъ лежеше надъ яйцата си една патица. Тя лежеше отдавна и бѣше ѝ вече дотегнало, а и малко я обикаляха другитѣ патици: тѣ по-обичаха да плаватъ отколкото да стоятъ въ трѣвата и да приказватъ съ нея.

Най-сетнѣ, черупкитѣ на яйцата запръщѣха. „Пи, пи, пи!“ зачу се изъ тѣхъ, — жълтъцитѣ оживѣха и патенца подадоха човки изъ черупкитѣ.

— Живи! живи! — закрѣка патицата и малкитѣ забързаха, кое по напрѣдъ да изкочатъ отъ черупкитѣ и почнаха да се огледватъ наоколо, разгледваха зеленитѣ листа на репея. Майка имъ не имъ забраняваше — зелениятъ цвѣтъ е полезенъ за очитѣ.

— Колко е голѣмъ свѣтътъ! — зачудиха се патенцата. Разбира се, тѣ сега виждаха много повече мѣсто, отколкото когато лежахъ въ яйцата.

— А, вие мислите че това е цѣлия свѣтъ! — каза мата. — Не! Той се простира далечъ, далечъ, задъ тази градина, въ полето и още, още, но азъ откакъ съмъ се родила не съмъ ходила по-нататкъ! . . . Е, вие всички ли сте тукъ? — И тя станала. Ахъ, не, не сте всички! Най-голѣмото яйце е още цѣло! Дали скоро и то ще се излупи. Менѣ вече ми дотегна да лежа! И патицата легна пакъ.

— Е, какъ върви работата съсѣдке? — попита я една стара патица.

— Ето на, още едно яйце остана, отговори младата патица. Лежа, лежа и все нищо нѣма! Но я погледни другитѣ! Гледай каква хубость сж!

— Я чакай да видя това яйце! — рекла старата патица. Може пкъ то да е пуйче! Менѣ веднажъ така ме излѣгахъ! И азъ лежахъ, лежахъ